

Szivárvány

VERS, MESE, JÁTÉK KICSIKNEK • 2016. SZEPTEMBER

9.

DÖME ZSUZSA

Beszippant

Mágnesként vonz szeptember.
Beszippant az iskola,
nem is enged el soha.
Bekebelez, kis ember,

október és november.
Ha már addig kibírod
fél lábon is, mint írod,
adakozó december

megjutalmaz boldogan
hóval, hosszú szünettel,
angyalváró ünneppel.
Tarts ki addig, bárhogyan!

Hívogató

Bé-bé-bé, iskolába menjünk bé,
Szüleink örömére, tanítóink kedvére!
Bé-bé-bé, iskolába menjünk bé!

Hallod-e, te Pista, hallgass a szavamra!
Fogd meg a könyvedet! Tedd a tarisznyába!
Itt lesz csak jó helyed, tanulsz becsületet.
Majd meglásd, jó apád és jó anyád szeret!
(Népi köszöntő)

An illustration of a three-story red brick school building with a grey roof and a small dormer. A group of children in school uniforms are playing in the courtyard in front of the building. Some are holding umbrellas. A large tree with bare branches stands to the right of the building. The scene is set in autumn, with fallen leaves on the ground. A red oval speech bubble contains text at the top, and a yellow rectangular box contains text at the bottom left. Another yellow rectangular box with text is on the right side.

**Mindegy, hogy első,
középső vagy utolsó padban ülsz-e,
óvó nénid, tanítód ugyanúgy mosolyog,
a szeptemberi napfény egyformán ragyog rád,
a Szivárvány pedig színes karjába ölel.**

**Jó ismét együtt lenni!
Boldog tanévkezdést
kívánunk!**

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Kezdődik

Hosszú nyár után
a gyermek de fáradt!
Reggel tíz után is
még nyomná az ágyat.
Kelni kell, s indulni,
anyuka úgy kéri,
türelmetlenül vár
a tanító néni,
a betűk, a számok
mind sorban állnak,
engem tanulj, engem –
így kiabálnak.
Menni kell, menni kell,
semmi csinnadratta,
ki korán kel, ülhet
a legelső padba.

Szél zizeg az őszi lombon,
végigszánt a szőlődombon,
füledbe súg: – Kis koma,
kezdődik az iskola.

(Tóth Ágnes)

Hajdanában...

Ükszúleid gyerekkorában ilyen volt az iskola.
Kitalárod, mi micsoda? Rajzold a megfelelő színű
pöttyöt a rajzok mellé.

PALATÁBLA

PALAVESSZŐ

 TOLL

 GOLYÓS SZÁMOLÓGÉP

 TÖRLŐSZIVACS

 GÓLYALÁB

TINTARTARTÓ

Majdanában...

Nem lenne jó, ha a jövőben eltűnne a füzet, a toll,
a kézírás, az igazi tanító néni, és helyette csupán
a billentyűzet, a képernyő, a robotok gépi világa
maradna. Mesélj a vicces rajzról.

BALAJTHY FERENC

Iskolában

Hajdanában-danában...
Mi volt az iskolában?
Dalolták az egyszeregyet,
Rajzolták a szép betűket.

Mostanában-tanában...
Mi van az iskolában?
Gépen pereg az egyszeregy,
Szóképben a betűsereg!

Majdanában-danában...
Mi lesz az iskolában?
Tekintet száll nyakra-főre
Képernyőről képernyőre.

Költözés

Szombaton reggel Boldizsár tölcsérrel fújt riadót a játékainak:

– Tratta-tratta-trata-ta! Figyelem, figyelem! Mindenki tudtára adatik, hogy új lakásba költözünk. Beszállás a dobozokba!

A váratlan hírtől a játékok lavinaként zúdultak alá a polcokról, egymás hegyén-hátán torlódtak-tülekedtek, Boldi alig győzte dobozolni őket.

Mire megérkeztek a szállítók, Anyáék is befejezték a csomagolást: a kamrától az előszobáig kitömött zsákokból, szatyrokból, kosarakból, összetolt bútorokból álló hegyvonulat magaslott. Boldizsár éppen gerinctúrára indult, amikor megérkeztek a költöztetők.

A megtermett Góliátok egykettőre felhordták a hegyet a teherszállító autóra. Csak Sherlockra, a szárazföldi teknősre mondtak nemet, mivel nem volt szállítási engedélye. Így a béka Nagymama kistáskájában kötött ki, és titkos jeleket karmolt a határidőnaplóba.

Az új lakáshoz érve a szállítómunkások lepakolták a csomagokat. Elkezdő-

dött a beköltözés. Pontosabban, elkezdődött volna, mert amint kitérték az ajtót, és beléptek a szobába, a léghuzatban vad kergetőzés látványa fogadta az érkezőket.

– Jesszusmária! – csapta össze a kezét Nagymama. – Egy regiment pormacska! Néézétek, porprém borít mindent! Nem lehet beköltözni, amíg ki nem takarítunk. Ide a seprűvel, a porszívóval!

Boldizsár már nyúlt a seprűért, amikor a futkározó porcicák természetes vadmacskaszerű lényvé álltak össze, mely irtózatosságon kornyikált:

– Póruul jár az, póruul ám, ki vadászik pormacskára,
megmutatom nemsokára: karmol minden porcikám.
Pfujj, pfujj, pfujj, bújj el, bújj!

– Meneküljünk! – kiáltotta ijedten Boldizsár.

– Ugyan már, ne higgy neki, csak porhintés az egész.
Tegyük lapátra! – kapott seprűre Nagymama.

Azzal gyorsan felsepérték, és a kukába dobták az egérutat kereső, bolyhos macskafajzatot. Most a por-szívó következett: üres hasa éppen egy kiadós lakomára várt.

A sikeres akció után Boldizsár a konyhába lopakodott, de azonnal ki is hátrált.

– Jaj, egy szörnyeteg terpeszkedik a kályhán, Dzsuvadar a neve. Kifutott ételek ragacsos mocsaraiban tanyázik – újságolta izgatottan.

– Mindjárt ellátjuk a baját – mondta tetterre készen Nagymama, miközben előkereste a súrlóport és a drótmosogatót.

Dzsuvadar rosszat sejtve mordult fel:

– Ragacsban fürdök örömmel. Próbálkozhatsz lógó orral súrolgatni drótmosóval: tapadok foggal, körömmel.

Boldizsár nem mert a ragacsos szörny felé közeledni, de aztán bátorságra kapott. Felragadott egy dörzsszivacsot, és gyors súrolásba kezdett:

– Egy kis vikszolás, és lesz iszkolás! – rikkan-totta Dzsuvadarnak.

És lett iszkolás. Fél órányi küzdelem után a kályha hófehérre sikált főzőlapján korcsolyázott a lámpafény.

Boldizsár most a fürdőszobából tudósított:

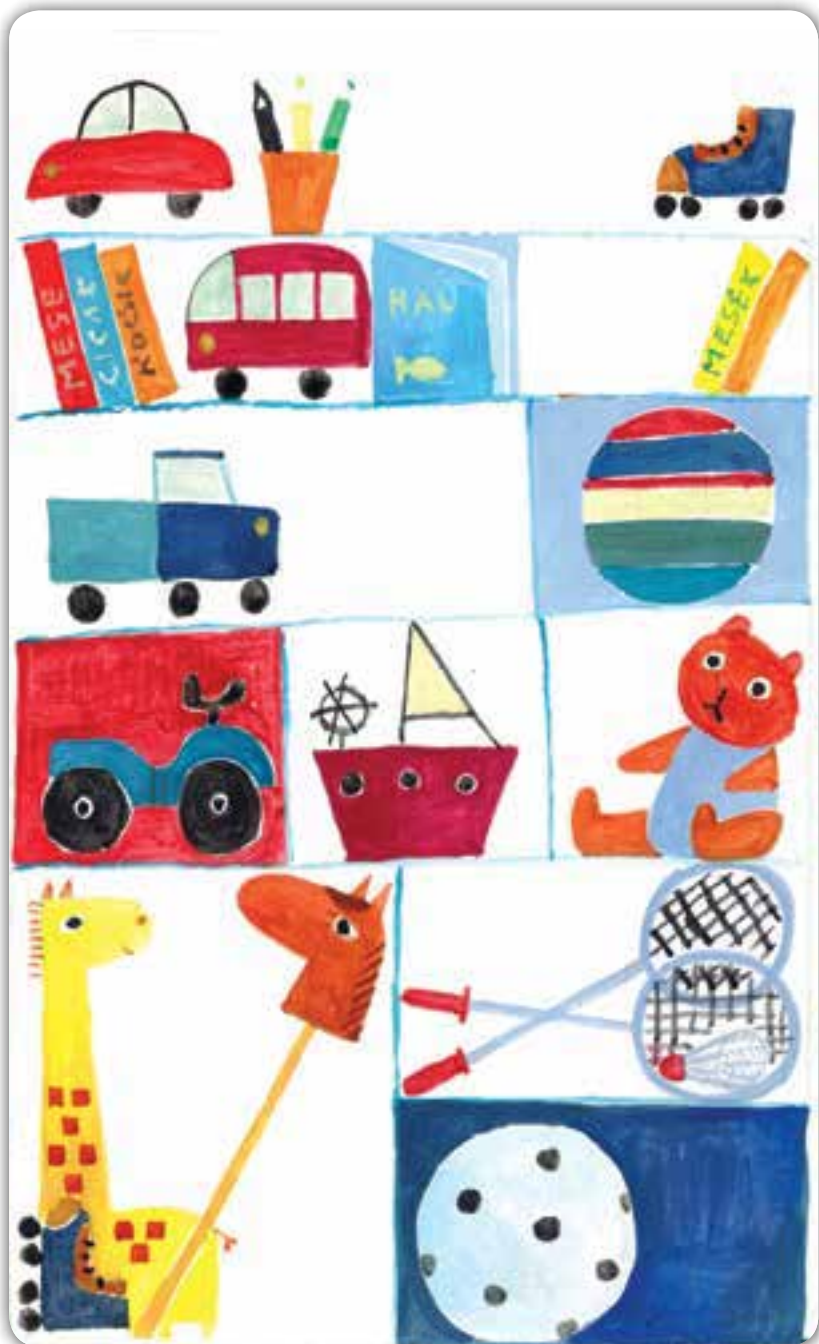
– Borzalom! A kagylóban, a kádban, a vécében szennypatakban folyik a hejehuja, dínomdánom. Születésnapját üli Redváné és Locsodár. Itt dorbézol minden nemű retek és szutyok. Éppen most zeng himnuszuk:

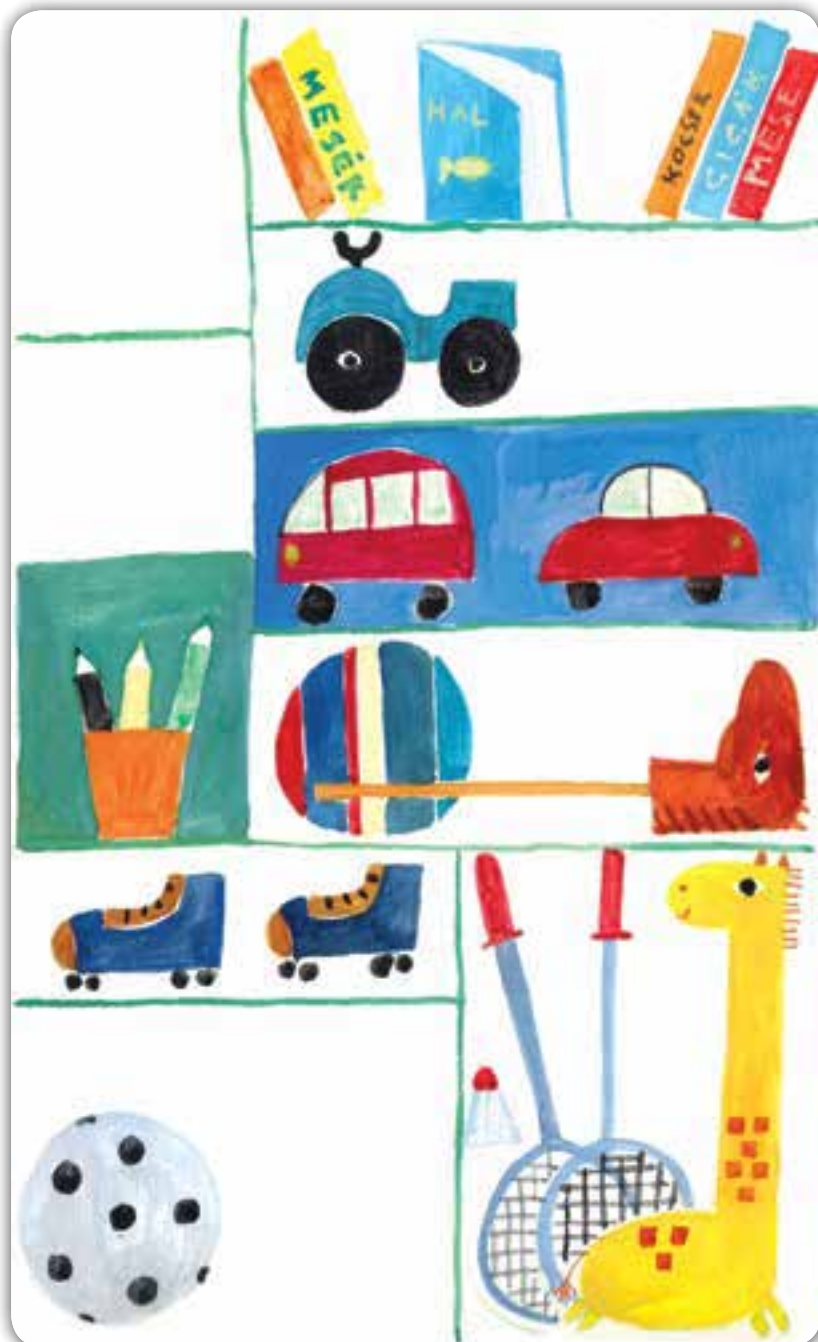
Várunk a híresen ronda,
csúszós, nyálkás penészgomba,
vízben málik ezer tornya,
zajlik benne a tivornya.
lhaj, csuhaj, békanyál,
éjjel-nappal áll a bál.

– Vagy úgy?! Hát akkor máris jöhet ünneprontónak, jókedvlohasztónak egy kiadós klóros, ecetes borogatás. És hogy senki se úszhassa meg szárazon: egy vödör forró víz – vázolta a haditervet Nagymama.

Meg is volt az eredménye: a tivornyázók leforrázva menekültek a lefolyón át.

Kezdődhetett a berakodás. Ahogy szép sorban ürültek a kosarak, a dobozok, a nappal egyre fogyni látszott: fényét láthatatlan kezek csomagolták, hogy átköltöztessék a holnapba. Felpoggyászolt Göncölszekerén érkezett az éjszaka. Lassan bontogatta fekete zsákjait.

LÁSZLÓ NOÉMI

Költözünk

Anya szuszog, apa fúj,
szoba-konyha régi-új.
Doboz, láda, zsák, kosár
mind degeszre tömve vár.

A sarokban pók neszez,
szekrény, polc, fiók üres.
Ablak, ajtó tárva-nyitva,
függöny csak úgy ráhajítva.

Szőnyeg fölcसारva már,
rajta ül egy rézmozsár
s két leszerelt fémretesz.
Fogalmam sincs, még mi lesz.

Tologatunk, cipekedünk,
egyik szédül, másik ásít,
hozunk-viszünk, teszünk-veszünk
virágzástól lombhullásig.

**Boldi átköltöztette a könyveit,
játékait. Keresd meg minde-
niket az új polcon. Amit nem
találsz, rajzold oda te magad.**

SIKÓ-BARABÁSI ESZTER

Lila mese

Egyik reggel Viola morcosan ébredt. Még ki se nyitotta a szemét, máris arra gondolt:

– Eh, ma biztosan valami bosszúság ér...

Azért csak kikászálódott az ágyból. Sietnie kellett, hiszen aznapra vendégeket várt. Érkezésükig zöld palotájának minden szegletét tisztára illett síkálnia.

Így aztán Viola először is felöltözött. Fölvette az ibolyakék ingecskéjét, magára kanyarította alkonylila szoknyáját, felgörgette a lábán püspöklila harisnyáját, belebújt orgonalila szalagos cipellőjébe, végül fejére biggyesztette a főkötyőjét. Per-

sze, hogy az is lila volt, mégpedig búbánatlila! (Sőt elárulom, hogy az alkötője is lila színben virított...)

Szép volt Viola. Lila, mint egy vidám madártrilla. Csak egy dolog bántotta. Nem volt tükre. Lepillantott a palota erkélyéről, s hát, egy nagy pocsolya csillogott alatta.

– No, te tócsa, éppen azért vagy itt, hogy megnézhessem magam benned. Úgysem tükröztél még ilyen szépet – tette hozzá, de a pocsolya nem válaszolt.

Viola felszuszakolta magát az erkély korlátjára. Nem ment könnyen, hiszen gömbölyű volt a szentem, s folyton visszagurult. Belelézett a tócsába, hogy lássa, rendben ring-e minden szoknyaránca, és akkor, jaaaj! Lepottyant. Azaz lepottyant volna, ha nem tartja magát egyik kezével. Kapaszkodott, és közben kiabált:

– Segítség, segíítségéég! Leesem! Összetöröm magam, ráadásul még a ruhám is összekekenem – kalimpált kétségbeesetten a lábacsájával.

Éppen jókor kiáltott, mert a vendégek már befordultak a kapun. De mit gondoltok, hanyatt-homlok rohantak, hogy leszedjék onnan? Egy csudát. A csupaszcsiga és a legszürkébb kisegér – merthogy ők érkeztek meg – megálltak Viola harangozó lába alatt, és így beszélgettek:

– No nézd csak, szegény-szegény Viola. Megyek rögtön, csak előbb futok két kört az udvaron – mondta a csupaszcsiga, s a legun-

dokabb csigamosollyal hozzátette: – Te sem sietnél segíteni, amikor kértelek, hogy fogadj be a palotádba.

Közben érkezett egy hívatlan vendég is, az őszi szél. Felszállt, és így susorászott Viola fülébe:

– No lám, lám, sssszépségem. Nem akarál hozzám jönni felessssssségül. De mosssst, ha lepottyansz, elrepítelek a nyirkos felhőpalotámba. Ott fogunk élni örök boldogságban és náthában. Jó lessssssssssssssssssssssz?

– Úgy bizony, és akkor legalább az enyém marad ez a cifra palota – toldotta meg a csiga.

Szegény Viola legszívesebben a fülére tapasztotta volna a kezét, de persze nem tehetette. Így azt is hallgatnia kellett, hogy a legszürkébb kiséger így cincog:

– Mindig cúfoltál, hogy cingár vagyok, meg icin-picin, te bezzeg gömbölyded. Örvendezz hát, ha leesel, nem ütöd meg magad, egyszerűen tovagurulsz.

Violának most már tényleg elege volt a vendégekből, nagyot sóhajtott, és elengedte a párkányt. Visítva zuhant – egyenesen Sári tenyerébe.

– Nézd, anya, milyen szép, hamvas szilva. Gyorsan beteszem a kosárba – és azzal rá is csukták a kosár fedelét.

Viola pedig még aszaltszilva-néne korában is gyakran elmesélte a friss szilvának az ő nagy kalandját. Szívesen felemlgette, lila kendőjét gyűrögetve, hogy milyen jó volt a kosárban, csendben, sötétben, illatos biztonságban.

BÁLINT SZILÁRD

Első nap az oviban

Nekem szám van, neked mid?
Énekeljünk valamit!

Eszem kint jár, tied hol?
Bújjunk el most valahol.

Arcomon könny, neked is?
Délben anyu hazavisz.

Kalitkában ver szíved?
Úgy dobog, majd megreped.

Nekem almám van, neked?
Gyere, együtt együk meg!

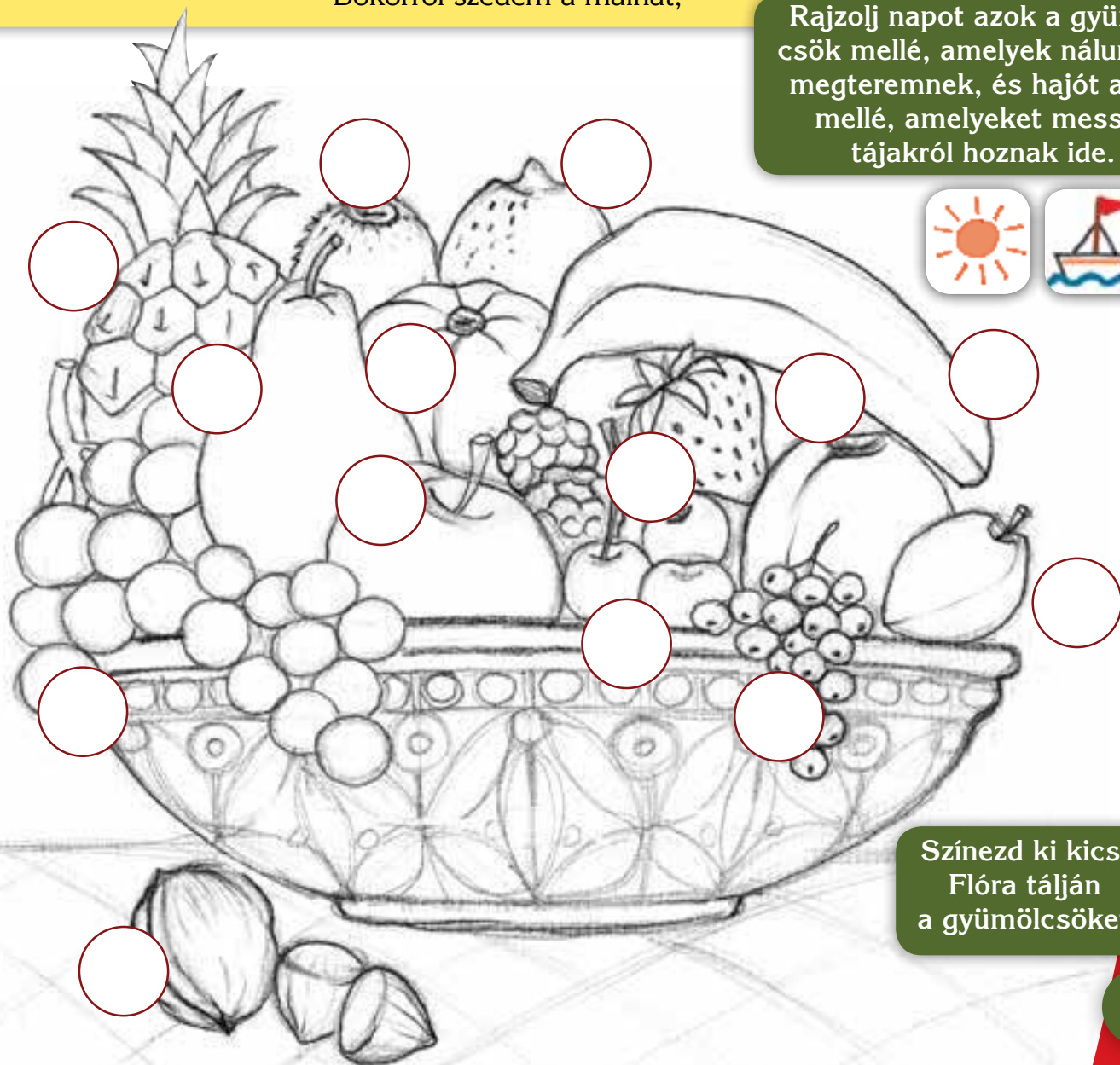
KRAJNIK NAGY KÁROLY

Kicsi Flóra varázstálja

Alma, körte, az fán terem,
A diót is fáról verem.
Szőlőt a tőkéről szedek,
Banánt, azt a boltból veszek,
Bokorról szedem a málnát,

De látnátok Flóra tálját!
Sok finomság, nyeld el, begyem,
Flóra tálján mind megterem.
Varázslat kell rajta legyen...

Rajzolj napot azok a gyümölcsök mellé, amelyek nálunk is megteremnek, és hajót azok mellé, amelyeket messzi tájakról hoznak ide.

Színezd ki kicsi
Flóra tálján
a gyümölcsöket.

NAGYÁLMOS ILDIKÓ

Költözgető

Készülődik a gólya,
indulna már a fecske,
visszaszállnak búcsúzóul
az üres fészkekbe.
Nagy út előtt állnak,
az ész tán fel sem éri,
az is fárasztó volna,
ha végig kéne nézni.
Nincsen hátizsákjuk,
bőröndbe nem pakolnak,
egyszál magukban indulnak,
neki a nagy útnak.

**Boldiék új lakásba,
a vándormadarak délre,
melegebb tájakra költöznek
szeptemberben.
Majd tavasszal visszatérnek,
hogy fészket rakjanak,
fiókákat neveljenek.**

Daru

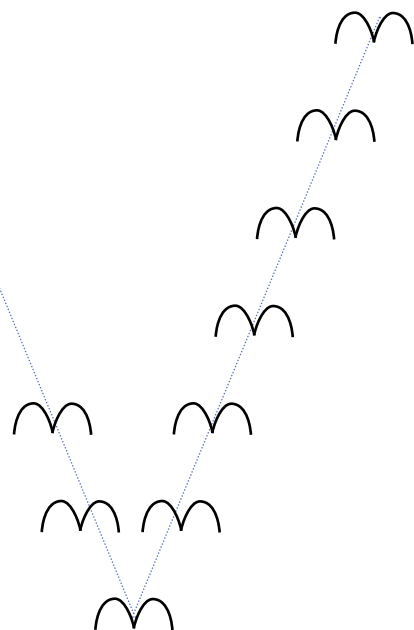
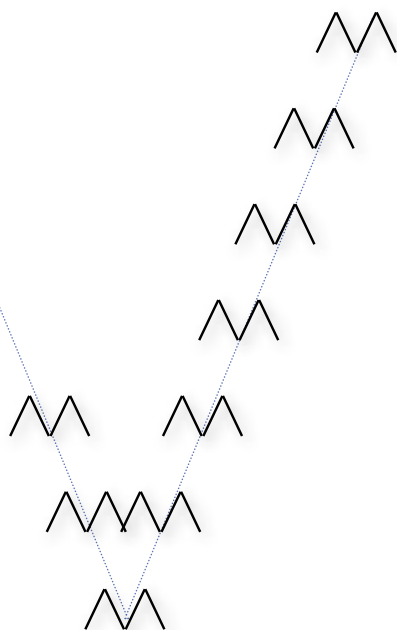
Fecske

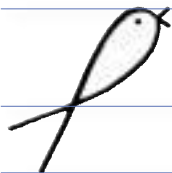
Gólya

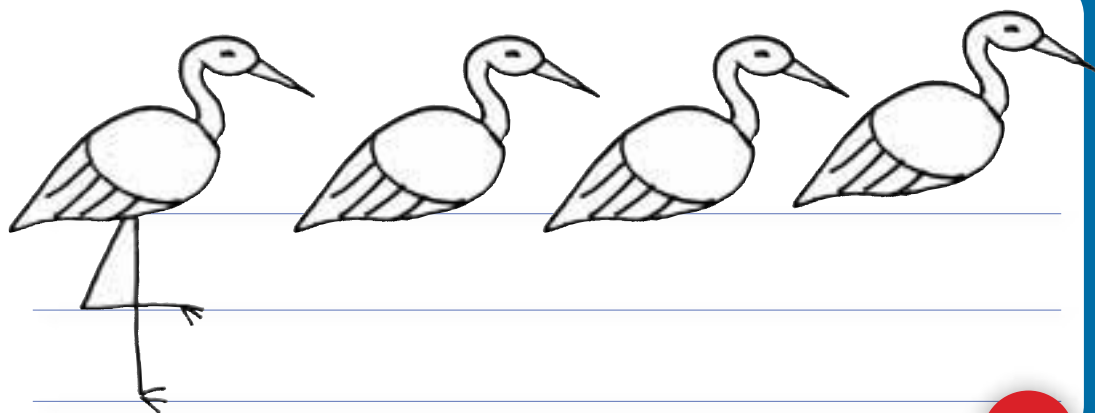
A darvak V alakban szállnak messzire. Rajzolj még néhány darut, hogy egyforma hosszú legyen a V két szára.

A fecskék a villanydróton gyülekeznek. Rajzold ide Ficseri öttagú családját.

Rajzolj egyenes és behajlított lábat mindenik gólyának. Figyelj, mert a madarak térdje nem előre hajlik, mint a tied, hanem hátra!

Ügyesedjünk

Kerek a nap, világ és
a mi kis osztályközös-
ségünk. Bak Márta
kisdiákjai a kolozsvári
Zenelíceumból

Jankó Hajnalka és Bartha
Evelyn csoportja a kolozsvári
Napsugár Óvodából

Szucher Zsuzsa
és Kovács Júlia
óvodásai a maros-
vásárhelyi Pedagó-
giai Líceumból

Molnár-Gál Sarolta
és Ferencz Erzsébet
nagyenyesi óvodásai

Makri Mónika
dobrai kisdiákjai

A gyergyóújfalvi
óvodások és György
Gizella óvó néni

Kovács Adél és
Teréz, Oroszhegy

Fülöp Izabella Tünde osztálya a
marosvásárhelyi S. Duicu Iskolából

Széll Adél és
a tordaharaszti
óvodások

Kolcsár Katalin
egeres-gyártelepi
óvodásai

Bunău Irén tanító
néni árpádi
osztálya

Bélyegek – ötletek

Íme néhány izgalmas bélyeggyűjtemény az 5200-ból. Reméljük, mindenkihez eljutott ajándékunk, a színes mesefüzet.

Brassó, 15-ös Iskola,
Ferencz-Nagy Mária
osztálya

Szilágybagos,
Székely Géza osztálya

Szamosardó,
Páll Diana osztálya

Debrecen, Református
Kollégium,
Sajtos Anna osztálya

Érköbölkút,
Szabó Anita Kinga
osztálya

Csíkdánfalva,
Geréd Erika és Márton
Annamária osztálya

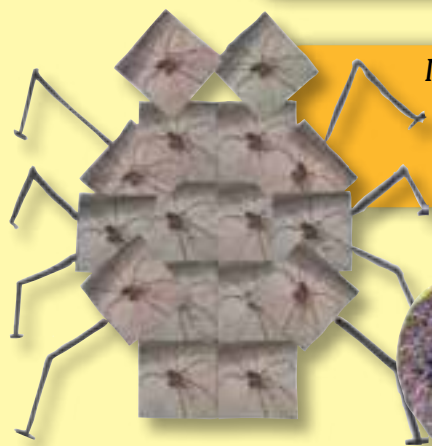
Nagykároly, Kalazanci
Líceum, Baumgartner
Katalin osztálya

Érszalacs,
Szabó Ágnes
óvódásai

Zilah, Simion Bărnețiu
Iskola, Páli-Kis Éva
osztálya

Marosludas,
1-es Iskola,
Hajdú Edit
osztálya

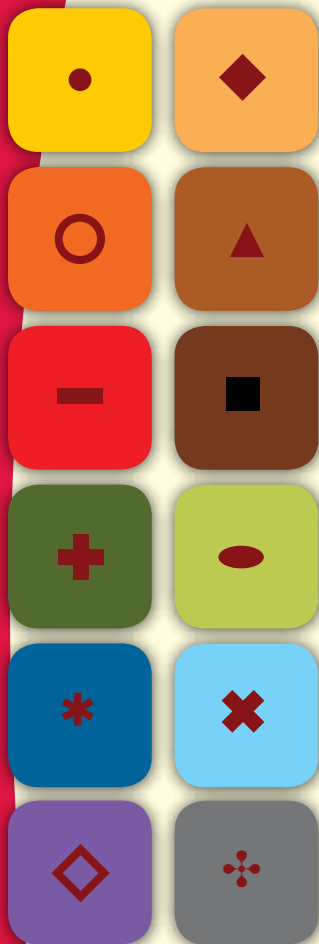
Marosvásárhely,
N. Bălcescu Iskola,
Kali Hajnal osztálya

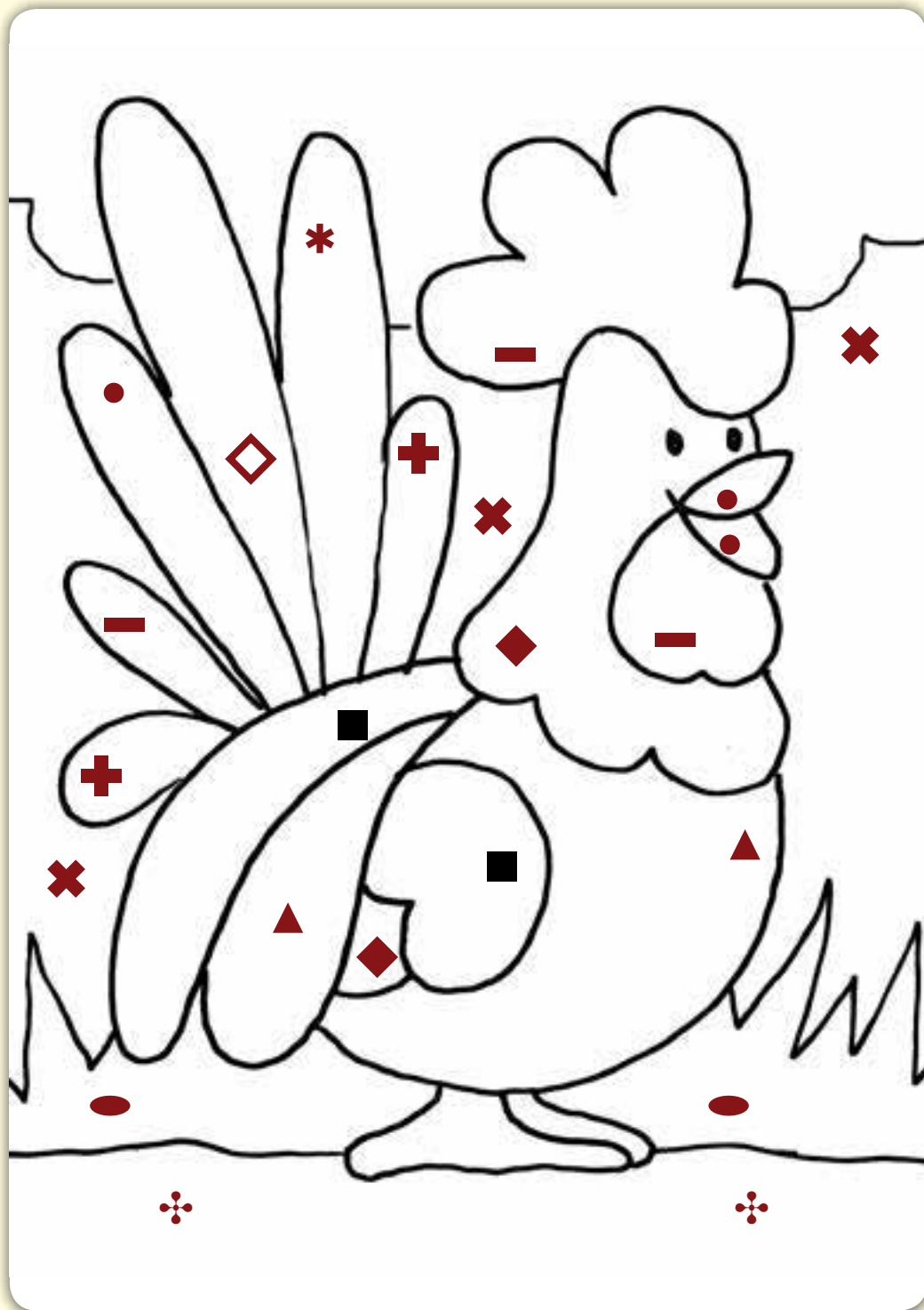
Sepsiszentgyörgy,
Váradi József Iskola,
Domokos Zsuzsa osztálya

Bánffyhungad,
Boldizsár Tünde
osztálya

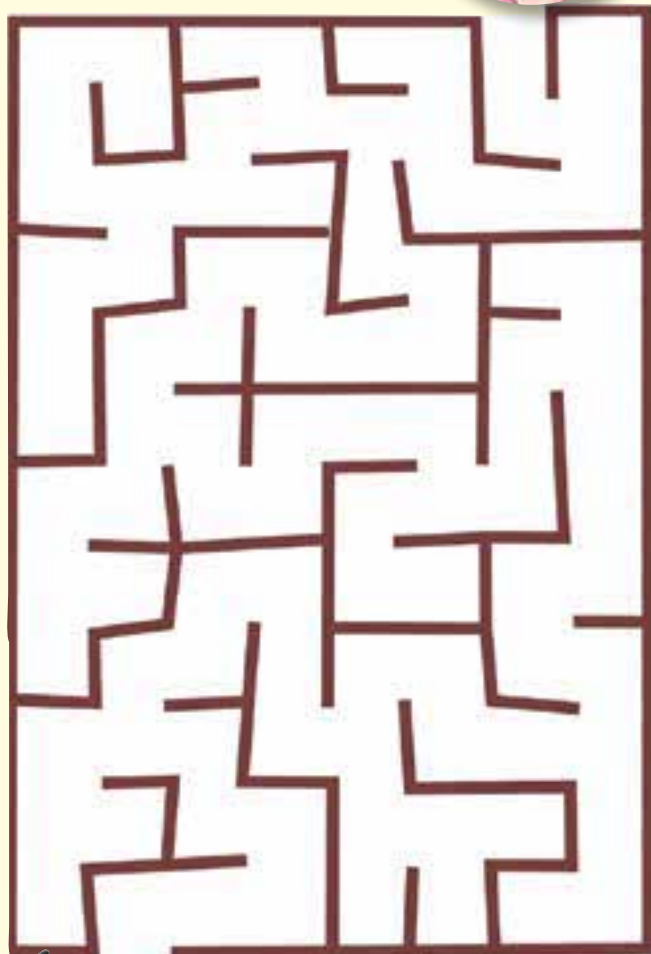
Színezd ki a süni
hintóját röpitő
kakast.

AMBRUS LAJOS

A sünkirályfi

Vezesd a sünkirályfit
a legkisebb királynéhoz.

Szikonyország szépnevű pataka partján, ahonnan látszott, mint bukik hegy mögé a nap, ha szolgálata lejárt, élt kicsi kunyhójában egy szegény ember. Minden vagyona jótorkú kis kakasa volt. Az költötte korán reggel, hogy lásson hozzá a fakanálfaragáshoz. Kalányos volt a mestersége, Kalányos a neve is. Fakanalainak nem volt párja. Büszke is volt az öreg a fakanalaira, no meg hatalmas, kétfelé koncsorodó bajuszára. Úgy nézett ki vele, mint kicsi tulok nagy szarvával. Kiült a kunyhója elé, s dolgozott nagy szorgalommal.

Egy reggel, amint épp egy nagy merítőkanalat fejezett be, hallotta, hogy valami sűrűről. Odanézett, hát egy kis sün.

– Kakasod van-e, öregapám? – szólalt meg emberi hangon a kicsi állat.

– Az imént még volt – nézett nagyot az öreg. A sün nem róka, miért tagadná le a kakast?

Jólesett a kicsi túskegomolyának, hogy az ember igazat mondott, s megkérte, adja neki azt a kicsi kakast, hadd fogja hámba, mert nagy útra készül.

– Nem való az arra! – kacagott Kalányos, de azért odaadta jó szívvel.

A sün is odavalósi lehetett, mert nem sokat szaporította a szót, csak arra kérte az öreg, hogy az arany tallérral, amit a kunyhó küszöbén lel, vegyen hámot, s fogja Kukurikút a nagykanál elé.

– A fakanál se hintónak való – csóválta a fejét az öreg, de hogy rajta ne múljon semmi, a fakanál elé fogta a kiskakast, és szerencsés utat kívánt.

Kényelmesen utazott a sün, csak úgy gyeplőszárral nógatta a kakast, míg a király ezüstpalotájához nem ért. A nagyobbik királylány lekiáltott a palota ablakából:

– Add nekem a fogatodat, te sün!

– Ha megcsókolsz... – dugta ki orrocskáját a túskepőlyájából a kocsikázó apróság.

– Még mit ne, te rút féreg! – csapta be az ablakot a királylány.

Akit nem hívnak be, továbbáll. Háromszor éjszakázott a csillagos ég alatt a sün, mire a király aranypalotájához ért.

– Én is ilyen fogatot akarok!

– kiáltotta a középső királylány.

– Ha megcsókolsz, neked adom – mondta a sün.

– Még mit ne! – csattant fel a középső királylány. – Te se kellesz, s a fogatod se!

A kakas már csak szédelgett a hámban, a sünek is minden

porcikája zsidogott a kanálban, de nem volt más választásuk, mentek még három álló napot, mígnem a király gyémántpalotájához értek. A legkisebb királylány, aki olyan szép volt, hogy párját nem hordta hátán a föld, éppen a palota ablakait pucolta. Összecsapta dolgos kezét, s már lent is volt, hogy közelebből szemügyre vegye a ritka fogatot.

– Ha megcsókolsz – mondta a kis sün –, neked adom.

Nem tagadom, a kisebbik királylánynak is elment a kedve a fogattól, de a sün olyan esdeklőn nyújtotta feléje kicsi orrocskáját, hogy nem volt lelke elutasítani. Ez neki valamiért fontos lehet

– gondolta, azzal lehajolt, s ott helyben megcsókolta.

Hanem lett is nagy öröme, mert menten olyan vitéz királyfi termett előtte, kinek párját heted-hét országban nem találod.

– Szerelmetes jegyesem! – ölelte magához a dalia a kicsi királylányt.

Nem szabódott a lány biz egy cseppet sem, így hát a királyfi a kakast a hámból szépen kifogta, kölest vetett eléje, aztán menesztett egy lovast az öreg Kalányos után, mert ahhoz erősen ragaszkodott, hogy a szegény kanálfaragó legyen a násznagya.

Hogy milyen jót mulatott mindkét ország népe a sünkirályfi és a szorgos királyleány lakodalmán, azt maga a nagybajuszú Kalányos mesélte el. Ő pedig nemcsak a fakanalairól volt híres, hanem arról is, hogy nem hazudott soha.

SZILÁGYI TOSA KATALIN
rajzai

Csipike és a Gonosz Ostoba

Mivelhogy

Csipike egy kicsit lefogyott. Ó, nem zörgőcsontú soványra, csak éppen a sörpocakja apadt le – amelyet nem a serital (hiszen őkelme ilyennel nem élt), hanem a kényelmesnek mondható legényelet rakott neki.

Immáron boldog volt. A lagzi, a csodálatos erdei lakodalom óta egyfolytában boldog – hanem a kényelme odalett.

Boldogan porolta minden délelőtt – és cserélte kéthetenként – a mohaszőnyeget, amellyel Tipetupa az Óriásnagy Bükkfa odúját kipadolta. Boldogan hordta reggelenként és délután a vizet: Tipetupa egyfolytában talált a lakásban valami mosni-mosogatni való. Igaz, most már nem fordulhatott elő, hogy Csipikének ne legyen tiszta zsebkendője, és ha Katibogár netán odapötytyentett egyet az ingnyakára, az ing máris vándorolt a szennyesebe.

Immár kevesebb idő jutott arra, hogy Nyúlnak és Madárnak mesét mondjon Keszérűlapi árnyékában. Kukucsi is ritkábban látogatott el hozzájuk, pedig Tipetupa mindig megkínálta. Igaz, nem mogyoróval, hanem édesgyökérrel – és azt se

mondta neki, hogy parancsolj, fáradj be az éléskamrába, nézzél szét.

Csipike még akkor is boldog maradt, amikor Tipetupa megmagyarázta neki, hagyja abba a böggőórákat Szarvasbikáékkal, és ne akarja őket arra nevelni, hogy ősszel karon fogva sétáljanak a „szeressük egymást gyerekek” dallamára. Szarvasbikáék ugyanis – magyarázta az okos tündérke – más vallásúak, ők akkor igazán boldogok, ha ősszel egy kicsit verekedhetnek, és a kedvenc daluk az, hogy „bőhö-hö!”

Így volt ez, amíg...

Egy nyári reggel – alig két héttel a lagzi után – szokása szerint kisütött a nap.

Csipike várt egy kicsit, szikkadjon fel a harmat, hogy elindulhasson a forráshoz vízért. Miközben Tipetupa odabent szellőztetett és felfeltette az ágyat, őkelme kiült a küszöbre, és figyelte, mi lesz az elébe hajló fűszál végén csillanó harmatcseppel. Két dolog lehetett: rászáll a fűre egy katibogár, és a csepp lepotytyan, vagy a szomszédosan fénylő nap felhőrpinti. És ha így lesz – ő már indulhat nyugodtan a forráshoz, nem kell attól tartania, hogy nyakig csuromvizes lesz a harmattól. Csupán az árnyékos részeket kell kerülnie, különben Tipetupa az első hápcira ágyba dugja hűlés ellen, és három napig ihatja a hashajtó teát.

Nagyokat huppant odabent a dunna-párna, amint Tiptetupa apró kezével jól megcsapkodta. És akkor felhangzott a döngicsélő zúgás. Indultak a méhek.

Ez azt jelenti, hogy szikkad a harmat. Fogyott-fogyott a fűszál végén ragyogó harmatcsepp is. Amikor eltűnt, Csipike rámosolygott a Napra:

– Egészségedre!

Felkapta a vedreit, és szaporán elindult a forráshoz. Mire visszacipekedett a hideg, de jóízű forrásvízzel, Tiptetupa terített asztallal várta.

Négybe vágott mogyoróbelet reggeliztek, friss mézbe mártva.

– Már itt voltak? – örvendezett Csipike a méznek.

Tiptetupa bólintott.

A három iker, Zimi, Zumi és Csergeberge hozta a mézet, mint minden reggel, ha nem esett az eső. Esős időben ugyanis a vadméhek nem szállnak.

– Ez a legfinomabb étel a világon! – falta a mézes mogyorót Csipike.

Vesztére. Tiptetupának ugyanis új ötlete támadt.

– Akkor télire is elteszünk.

– Mit ugyan biza? – nézett csodálkozva Csipike.

– Mézet. Mézes mogyorót. Mézes mogyoróbefőttet. Fenyőkéregből hordót készítesz. Mókusék hozzák

majd a mogyorót, a méhek a mézet. Már is hozzáfoghatnál!

– De hogyan... de mivel készítenék én hordót? – tárta szét a kezét Csipike.

– Mivelhogy szükséges! – jelentette ki Tiptetupa, és ő is bekapott egy darabka mézbe mártott mogyoróbelet.

Csipike szomorúan gondolt arra, szegény Csigabiga hiába várja majd, hogy át nézze házépítő tervét. Szomorú volt – de boldog.

Csipike-kirakós

Ezt az oldalt vágd ki, és gondosan őrizd meg. Szeptembertől áprilisig minden Szivárvány 30. oldalán találsz egy kis bélyeget. Vágd ki, és ragaszd fel a gyűjtőlapra. Ha a nyolcadik bélyeg is a helyére került, fűzzétek össze mindenkiét, és csoportotok, osztályotok névsorával és óvónők, tanítók nevével együtt küldjétek el nekünk. Minden bélyegyűjtő gyerek színes mesefüzetet kap tőlünk ajándékba.

Szivárvány-bélyegyűjtőméménye

Szeptember	Január
Október	Február
November	Március
December	Április

Nem ijed meg az árnyékától

A gyáva a saját árnyékától is megijed,
a bátor semmitől sem fél.
Kösd össze Csipike barátait
a saját árnyékukkal.
Írd le a nevüket.

Szárnybontó

A tanszerek unatkozva nézték a tévét a fotelből. Az ollónak eszébe jutott, hogy két nap múlva kezdődik az iskola. A vonalzó javasolta, hogy sürgősen készüljenek fel a tanévre. Nemsokára elmentek a tanszermosodába. Frissen elkészülve, a ceruzák megheggyezve, az olló megfenve, a festék, a tolltartó és az iskolatáska megtisztulva hazatértek. A televízió helyett az íróasztalra sorakoztak fel, és mosolyogva várták a gazdájukat.

Vass Brigitta, Kolozsvár

Mikló Evelyn,
Bihar

Szabó Alexa
Nagyvárad

Fehér Evelyn,
Nagyvárad

Somlay Melinda tanító néni osztálya küldte
a marosvásárhelyi Bolyai Líceumból:

Szép az ősz, gyönyörű,
az erdő is szép színű,
akárcsak a jegygyűrű.
Színesek a levelek,
elfújják az őszi szelek.
A madarak elmennek,
szomorú lesz a természet.

Kocsis Lajos

A vakáció jó,
mert pihenni jó,
de az iskola is jó.
Azért jó az iskola,
hogy tanulni járj oda.
Pihenni szeretek,
de a tanulást is kedvelem.

Domokos László

A tanárokat szeretem,
A lányokat meg kedvelem.
De egy kislányt szeretek,
A legjobban őt kedvelem.
Sokszor megnevettet,
És ő is kedvel engem.
Együtt játszunk szüneten,
Sokat-sokat nevetek.

Puiu-Vitályos Soma

Az én fiókomban
ceruza van, egy,
csakhogy nincsen
benne hegy.
Hegyző viszont
van vagy hét,
míg meghegyzem
a ceruzát, kell egy hét.
Karióka pedig nyolc,
attól színes
minden polc.

Esik eső, fúj a szél,
sokat gondolsz, keveset ér.
Mikor eszem, sokat eszem,
máskor meg az
 ágyban fekszem.
Nagy a nyomás, sok balfogás.
Mindig csak gyalogolok,
a lábam már ettől sajog.
A tesóm csak sír, nyafog,
az agyam lassan felmondja
 a szolgálatot.

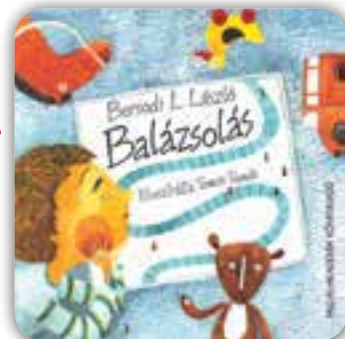

Csipike postája

Csipike vagyok, csak egy csippentésnyi törpe, de hatalmas a jókedvem és a kíváncsiságom. Ha a barátom leszel, egy percig sem unatkozol: mesélek, rajzolok neked, játszom veled, és várom leveleidet. Akiknek a nevét itt felsorolom, a nyár folyamán küldtek rajzot, versikét, kézimunkát, fényképet: **Kis Katalin és Márton**, Patakfalva; **Gergely Dávid**, Kolozsvár; **Juhos Hanna, György Edina, Bóné Hanna és Dóra**, Zilah; **Gazda Márk**, Marosszentgyörgy; **Farkas Hannelore**, Szatmárnémeti; **Habineac Stefánia**, Nagyvárad;

a **kolozsvári** Csemete Református Óvoda, a Napsugár Óvoda, a **szilágypaniti**, a **tekerőpataki** óvoda; a **nagyvárad**i Szacs vay Imre Iskola II. C; a **sepsiszentgyörgyi** Váradi József Iskola I. E; a **zilahi** I. Maniu Iskola I. B; a **marosvásárhelyi** Református Kollégium I. és II., a G. Coşbuc Iskola I. B; a **szatmárnémeti** Bălcescu–Petőfi Iskola I. C; a **kolozsvári** Református Kollégium előkészítő, a Zenelíceum előkészítő osztálya; a **csíkmenasági** I.; a **zabolai** I. B és előkészítő; a **magyarkapusi** I.; a **dési** I. és előkészítő; a **mezőpaniti** I.; az **esztelneki** I.; a **szilágybagosi** I. és előkészítő; az **érbogyoszlói** előkészítő osztály; **árpádi** olvasóink.

Küldj te is levelet Csipikének postán, világhálón, a szivárványos Karcsi vagy Béla bácsival!

Borsodi L. László *Balázsolás* című mesesorozata a Szivárványban jelent meg először. Most szép, színes könyvként is elolvashatod. A Pallas-Akadémia Könyvkiadó kötetét a Szivárvány egyik kedvenc rajzolója, **Tomos Tünde** illusztrálta.

Havonta vágd ki a bélyeget, és ragaszd a 26. oldalról kivágott gyűjtőlapra! Ezt áprilisban küldjétek el nekünk a csoport, az osztály névsorával és óvónők, tanítók nevével együtt. Kitartásotokért, szorgalmatokért minden bélyeggyűjtő színes mesefüzetet kap.

• A kolozsvári Hársfaillat Napköziotthon kínált mesebeli helyszínt a **IV. Kiskurutty Játéktanoda** 28 résztvevőjének, akik óvó nénik és szülők népes seregével öt megyéből érkeztek a 2016-os országos játékre – újságolta büszkén a főszervező, **Gergely Erika** óvó néni.

• **Bogdándon Antal Mária, Kürti Ildikó és Debreni Noémi** tanítványai egyforma lelkesedéssel olvassák lapjainkat.

• **Marosvásárhely, 7-es Iskola,** **Molnár Erika** kisdiákjai

• **Székelykeresztúr, Napsugár Napköziotthon,** **Csáki Rozália és Feleki Edit** Gyöngyvirág csoportja

E lapszám támogatói:

Készült
a Magyar Kormány
támogatásával

Címlap:
OROSZ
ANNABELLA

SZIVÁRVÁNY, kisgyermekek képes lapja. XXXVII. évfolyam, 397. szám
Kiadja a **NAPSUGÁR Kft.** Főszerkesztő: **ZSIGMOND EMESE**. Képszerkesztő: **MÜLLER KATI**.
Lapterv: **Könczey Elemér**. Honlapszerkesztő: **Komáromy László**. Műszaki szerkesztő: **Várdai Éva**.
Megrendelhető a szerkesztőség címén: 400462 Cluj, Bld. C. Brâncuși nr. 202. ap. 101.
E-mail: naps.sziv@napsugar.ro. www.napsugar.ro. Telefon/Fax: 0264/418001
A lapok árát a következő bankszámlára várjuk: Cont IBAN RO45RNCB0106026602080001
B.C.R., SUC. CLUJ S.C. NAPSUGÁR- EDITURA S.R.L. CUI: 210622.
Készült a kolozsvári **TipoOffset Kft.** nyomdájában. ISSN 1221-776x

Csipike-képtár

Erdős Orsolya,
Gyergyószentmiklós

Blága Anna,
Csíkszereda

Kiss Abigél,
Gyergyóalfalu

Iedicska Nóra,
Koložsvár

Szász Tekla,
Koložsvár

Ára 4 LEJ, 400 FT

Szivárvány ÁBÉCÉ

Az ábécé többi betűjének kártyáját októberi
lapszámunkból vághatod ki.

KOVÁCS KATALIN rajzai

A

alma

Á

ág

B

bohóc

C

citrom

Cs

csiga

D

dob

E

egér

É

érem

F

fa

G

gomba

Gy

gyík

H

ház

I

ibolya

Í

íj

J

játék

K

kalap

L

levél

Ly

lyuk

M

maci